

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.829 van 5 april 2012
in de zaak A. 203.307/XII-6811**

In zake: de BV SECURITECH DETECTION & VERIFICATION
vennootschap naar Nederlands recht
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Joris Wouters
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D’Hooghe en Leopold Schellekens
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ontvangen op 27 december 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Federale Politie, algemene directie van de ondersteuning en het beheer, Directie van aankopen, waarbij haar offerte voor de opdracht “DGS/DSA 2011 R3 486 - Open meerjarige (2011-2014) overeenkomst van leveringen voor de aankoop, de levering en de installatie van kasten voor onderzoek naar latente sporen door verdamping van cyanoacrylaat ten voordele van de laboratoria van de Technische en Wetenschappelijke Politie van de Federale Politie” onregelmatig wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Inge Vos heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 maart 2012.

Kamervoorzitter Dierk Verbiest heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christophe Lenders, die loco advocaat Joris Wouters verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Leopold Schellekens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Inge Vos heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De Federale Politie, Directie van de Aankopen, schrijft de in het geding zijnde overheidsopdracht van leveringen uit met een algemene offerteaanvraag.

Het betreft een opdracht voor een periode van vier jaar (2011-2014) die geraamd wordt op 374.345,76 euro (btw niet inbegrepen).

3.2. De opdracht wordt bekendgemaakt in het Bulletin der Aanbestedingen van 20 juli 2011 en in het Publicatieblad van de Europese Unie van 22 juli 2011.

3.3. Twee inschrijvers dienen tijdig een offerte in, namelijk verzoekende partij en bvba Polis-Service.

3.4. Op 21 november 2011 beslist de directeur ad interim van de betrokken directie, om op grond van artikel 16 van de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten, de opdracht te gunnen aan de bvba Polis-Service, zijnde de enige regelmatige inschrijver.

Uit de gemotiveerde beslissing blijkt dat de offerte van verzoekende partij in essentie onregelmatig wordt verklaard omdat een aantal bepalingen van de bij haar offerte gevoegde algemene voorwaarden afwijken van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

3.5. Bij nota van 22 november 2011 vraagt de minister van Binnenlandse Zaken de Ministerraad zijn goedkeuring te geven omtrent de gunning en de vastlegging van deze overheidsopdracht. Op de Ministerraad van 2 december 2011 wordt dit voorstel goedgekeurd.

3.6. Bij aangetekend schrijven van 7 december 2011 wordt verzoekende partij in kennis gesteld van de beslissing om haar offerte onregelmatig te verklaren. Als bijlage worden de motieven voor de wering van haar offerte gevoegd in de vorm van een uittreksel van de gemotiveerde beslissing. In de kennisgeving wordt tevens uitdrukkelijk gewezen op eventuele beroepsmogelijkheden waaronder een vordering tot schorsing bij de Raad van State volgens een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 65/15 van de wet van 24 december 1993. Tevens wordt meegedeeld dat de

aanbestedende overheid overeenkomstig artikel 65/11 van voormelde wet een wachttermijn in acht zal nemen.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

Exceptie

4. In een exceptie werpt verwerende partij op dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is aangezien zij niet werd ingesteld volgens de te dezen wettelijk voorgeschreven schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Beoordeling

5.1. De wet van 23 december 2009 tot invoeging van een nieuw boek betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen in de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten, is van toepassing op de in het geding zijnde opdracht.

5.2. Het door de voornoemde wet van 23 december 2009 in de wet van 24 december 1993, nieuw ingevoegde artikel 65/15, tweede lid, verplicht een verzoekende partij die de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van een aanbestedende instantie in de zin van artikel 65/14 nastreeft, tot het instellen van de vordering tot schorsing volgens een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de Raad van State de verhaalinstantie is.

In de parlementaire voorbereiding bij de voornoemde wet van 23 december 2009 wordt betreffende het verplicht beroep op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende opgemerkt:

“In het tweede lid wordt verduidelijkt dat de vordering tot schorsing wordt ingediend volgens een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid of

in kort geding, al naargelang. Met de toevoeging van de woorden ‘al naargelang’ wordt bedoeld dat de indiene[r] niet langer de keuze heeft om de ene of de andere procedure te volgen. De indiener van een verhaal tegen een beslissing van een aanbestedende instantie die ressorteert onder de rechtsmacht van de Raad van State dient voortaan verplicht een beroep te doen op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid als bedoeld in de gecoördineerde wetten op de Raad van State” (*Parl. St. Kamer 2009-10, nr. 52-2276/1, 30-31*).

Aldus lijkt de wetgever voor wat betreft de gehele geschillenregeling inzake overheidsopdrachten het instellen van een gewone vordering tot schorsing te hebben uitgesloten.

5.3. Overigens werd te dezen ook in de kennisgevingsbrief van 7 december 2011 uitdrukkelijk vermeld dat een schorsingsvordering bij de Raad van State moest worden ingesteld via een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

5.4. Verzoekende partij blijkt niettemin haar beroep te hebben ingesteld met een gewone vordering tot schorsing.

Vastgesteld dient immers te worden dat het op 27 december 2011 ontvangen aangetekend schrijven aan de Raad van State als opschrift heeft “Beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing DGS/DSA-2011 R3 486”. Ook in het aangetekend schrijven zelf wordt nergens verwezen naar de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, en wordt “schorsing” gevorderd.

5.5. Aangezien dit enig verzoekschrift niet voldeed aan de voorwaarden gesteld in artikel 3*bis* van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder meer omdat de bewijsstukken inzake de vereiste procesbevoegdheid ontbraken, verleende de griffie bij brief van 29 december 2011 aan verzoekende partij op grond van voormeld artikel 3*bis* een termijn van 15 dagen om haar verzoekschrift te regulariseren.

Verzoekende partij beantwoordde dit schrijven van de griffie bij aangetekend schrijven van 18 januari 2012. Het is pas in dit schrijven dat zij erop wijst dat het op 27 december 2011 ontvangen aangetekend schrijven een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid alsook een verzoekschrift tot nietigverklaring zou betreffen.

5.6. De stelling dat het beroep dient te worden beschouwd als een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, kan niet worden bijgevalen, aangezien in het opschrift van het betrokken verzoekschrift en in het verzoekschrift zelf nergens verwezen wordt naar de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Overeenkomstig artikel 16, § 3, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, dient immers het enig verzoekschrift waarbij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, het opschrift “beroep tot nietigverklaring en verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid” te bevatten en artikel 16, § 4, van dat besluit, bepaalt dat indien dit opschrift zulks niet vermeldt, het verzoekschrift wordt behandeld als een verzoekschrift dat een gewone vordering tot schorsing inhoudt.

Het feit dat aan verzoekende partij op grond van artikel 3*bis* van het algemeen procedurereglement een termijn van 15 dagen werd geboden om haar verzoekschrift te regulariseren lijkt er niet toe te leiden dat hierover anders moet worden geoordeeld. De regularisatietermijn van 15 dagen heeft betrekking op het bijvoegen bij het verzoekschrift van de vereiste stukken, en lijkt dan ook enkel toe te staan dat nog stukken worden bijgevoegd, maar niet dat een vordering tot schorsing door een verzoekende partij alsnog wordt geherkwalificeerd tot een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

5.7. Uit het voorgaande dient dan ook besloten te worden dat verzoekende partij haar beroep heeft ingesteld met een gewone vordering tot

schorsing en dat de voorliggende vordering dus niet volgens de voorschriften van voormeld artikel 65/15, tweede lid, van de voornoemde wet van 24 december 1993 blijkt te zijn ingesteld. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen, zonder dat nog moet worden ingegaan op de grondvoorwaarden voor de schorsing.

5.8. De exceptie wordt aanvaard. De vordering tot schorsing is niet ontvankelijk.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 5 april 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Dierk Verbiest